

# 18 БЕРЕЗНЯ—ВИБОРИ до Верховної Ради СРСР

## До радянського парламенту— кращих із кращих

У КОЛГОСПІ імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району відбулися багатолюдні збори по висуненню кандидатів у депутати до Верховної Ради Союзу РСР. Збори відкрив голова правління сільгоспартілі В. Г. Зайченко. Він надає слово секретареві Новоукраїнського райкому партії т. Гончару, який повідомляє про порядок висунення кандидатів у депутати до Ради Національності Верховної Ради СРСР.

Виступає головний ветлікар артлі М. М. Панащенко.

— Нам випала велика честь висувати кандидатів у депутати до Верховної Ради Союзу РСР. Я називаю першою кандидатуру Леоніда Ілліча Брежнєва, який тривалий час працює на керівних постах, нині є главою нашого народного парламенту.

Слова промовця потопають у зливі бурхливих оплесків, якими присутні в залі схвалюють цю пропозицію.

На трибуні — парторг тракторної бригади колгоспу Г. М. Торба. Він говорить, що тракторна бригада артлі під керівництвом О. В. Гіталова вносить гідний вклад у справу дальшого піднесення народного добробуту. Бригада заслужено носить звання всесоюзного маяка. В цьому величезна заслуга вожака механізаторів двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Він особистим прикладом кличе трудове селянство до творчої праці, до нових успіхів. Як депутат нинішнього скликання Верховної Ради СРСР, він з честю виправдує довіря народу.

— Тому, — говорить він, — я й пропоную висунути кандидатом у депутати до Верховної Ради СРСР нашого земляка Олександра Васильовича Гіталова і просити його дати згоду балотуватися по Кіровоградському виборчому округу номер 35.

Присутні бурхливими оплесками зустріли цю пропозицію.

Помічник бригадира тракторної бригади М. С. Ткаченко, агроном артлі Людмила Шостак, колгоспник І. І. Плихотюк, директор школи А. А. Усов палко підтримують висунуті кандидатури і закликають всіх трудівників села зустріти вибори до Верховної Ради СРСР новими трудовими звершеннями.

В одностайно прийнятій резолюції кандидатами у депутати до Верховної Ради Союзу РСР названо Голову Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча БРЕЖНЄВА та бригадира тракторної бригади артлі імені XX з'їзду КПРС двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича ГІТАЛОВА. Трудящі села прийняли на честь виборів нові соціалістичні зобов'язання, які будуть успішно здійснені.

## ОДНОСТАЙНО!

Вчора приміщення клубу Олександрійської брикетної фабрики заповнили робітники підприємства. Вони зібрались сюди, щоб висунути своїх кандидатів у депутати до Верховної Ради СРСР.

На трибуні мотористка В. Тимошевська:

— Я пропоную, — каже вона, — висунути кандидатами в депутати Голову Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва і двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гіталова, бригадира тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району.

Ця пропозиція викликає хвилю оплесків всіх присутніх.

Бригадир бригади сушильщиків зміни комуністичної праці В. Стобур у своєму виступі висловив впевненість в тому, що на честь виборів гірники працюватимуть ще краще і достроково виконають взяті на себе соціалістичні зобов'язання.

Висунути на зборах кандидатури тт. Брежнєва Л. І. та Гіталова О. В. також гаряче підтримали начальник сушильно-пресового цеху № 1 Ф. І. Ляшенко, головний інженер фабрики Ф. І. Подрезов та інші.

В одностайно прийнятій резолюції брикетники вирішили висунути кандидатами в депутати до Ради Національності Верховної Ради СРСР Голову Президії Верховної Ради СРСР т. Брежнєва Л. І. та бригадира тракторної бригади т. Гіталова О. В.

**В. СТІЛЬЦОВ,**  
секретар партійної організації Байдаківської брикетної фабрики.

## Робітники висувують своїх кандидатів

В ОБІДНЮ перерву до клубу заводу «Сільгоспдеталь» вчора прийшли робітники, службовці та інженерно-технічні працівники підприємства. Тут відбулися збори по висуненню кандидатів у депутати до Ради Національності Верховної Ради СРСР.

Секретар партійної організації заводу М. Ф. Толочко говорить, що колектив заводу «Сільгоспдеталь» прагне виконати свій план сільськогосподарської продукції на 110 відсотків.

На трибуні ударник комуністичної праці, модельник ливарного цеху М. А. Довбенко, — говорить Л. Кравцова, — палко схвалює про-

— Мені випала велика честь, — сказав він, — виступати на цих зборах. Від імені колективу ливарного цеху я пропоную назвати нашим кандидатом у депутати до Верховної Ради СРСР Голову Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва і просити його згоди балотуватися по 35 Кіровоградському виборчому округу.

Пропозицію М. А. Довбенка присутні зустрічають бурхливими оплесками.

Виступає бригадир бригади комуністичної праці т. Л. Кравцова.

— Колектив механічного цеху, — говорить Л. Кравцова, — палко схвалює про-



Пролетарі всіх країн, єдніться!

# МОЛОДІЖЬ КОМУНІСТІВ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI  
№ 14 (521)

П'ятниця, 2 лютого 1962 р.

Ціна 2 коп.

## Переможні підсумки розвитку народного господарства України

ЦЕНТРАЛЬНЕ статистичне управління при Раді Міністрів УРСР підбило підсумки виконання державного плану розвитку народного господарства республіки в 1961 році. Наведені в повідомленні ЦСУ дані свідчать про нові успіхи, досягнуті на Україні в розвитку промисловості, сільськогосподарства, транспорту і зв'язку, в розширенні будівництва, піднесенні добробуту і культурного рівня життя народу.

Працівники промисловості перевиконали план минулого року по загальному обсягу виробництва. Випуск продукції порівняно з 1960 роком зріс на 11 відсотків. За минулі три роки семирічки валова продукція промисловості збільшилась на 33 відсотки замість 27 відсотків, як було передбачено розрахунками до контрольних цифр семирічки на ці роки.

В 1961 році значно зросло виробництво чавуну, сталі, прокату, залізної руди, нафти, газу, електроенергії, мінеральних добрив, цементу, тракторів, кукурудзобиральних комбайнів, культиваторів, синтетичних смол і пластичних мас, сільсько-

господарських машин, енергетичного устаткування та інших видів продукції. Зріс випуск товарів народного споживання.

Творчими зусиллями робітників, інженерів, техніків, учених республіки проведено значну роботу по технічному переозброєнню, впровадженню досконалішої техніки і передової технології. Скопструйовано і освоєно випуск більш як 600 нових дуже важливих типів машин, механізмів, апаратів та іншого технологічного устаткування. На підприємствах промисловості впроваджено понад 800 автоматичних, напівавтоматичних і механізованих поточкових та конвейерних ліній.

Активними борцями за технічний прогрес є винахідники і раціоналізатори. В народне господарство впроваджено близько 470 тисяч внесених ними пропозицій, що дає понад 330 мільйонів карбованців економії в розрахунок на рік.

На основі технічного прогресу продуктивність праці в промисловості зросла порівняно з 1960 роком більш як на 5 відсотків при скороченні тривалості робочого

дня робітників і службовців.

Нових успіхів добилося сільське господарство республіки. В минулому році посівні площі всіх сільськогосподарських культур збільшились проти 1960 року на 388 тисяч гектарів і становили 33,9 мільйона гектарів. Значно розширились посіви зернових культур, кукурудзи на зерно в повній стиглості, бобових культур, цукрових буряків, соняшника.

В минулому році одержано найвищий урожай зернових культур. Зібрано зерна на 643 мільйони пудів більше, ніж у 1960 році. Порівняно з 1960 роком закупки зернових культур зросли в 2,2 раза.

Трудівники колгоспного села провели значну роботу по розвитку тваринництва. Приріст поголів'я великої рогатої худоби за рік становив 1 мільйон 670 тисяч голів, у тому числі корів — 292 тисячі голів, поголів'я свиней збільшилось на 3 мільйони 409 тисяч голів, овець і кіз — на 623 тисячі голів. Приріст поголів'я свиней у минулому році був вищим, ніж річний приріст за будь-який післявоєнний рік.

В усіх галузях народного господарства України за рахунок державних капітальних вкладень введено в дію великі виробничі потужності. Стало до ладу понад 100 нових великих державних промислових підприємств.

У великих розмірах здійснювалось житлове і культурно-побутове будівництво. За рахунок державних коштів, а також за рахунок міського населення в минулому році введено в експлуатацію житлові будинки загальною площею 13,1 мільйона квадратних метрів, або понад 370 тисяч квартир. При цьому за рахунок державних коштів споруджено житлові будинки загальною площею 7,8 мільйона квадратних метрів. Проте план житлового будівництва недовиконано.

Крім того, в сільських

Ось вони, ініціатори змагання за право носити почесне звання колективу комуністичної праці імені XIV з'їзду ВЛКСМ — бригада Анатолія Лимаренка з механоскладального цеху Кіровоградського агрегатного заводу.

На знімку: бригадир Анатолій ЛИМАРЕНКО (зліва) розмовляє з членами бригади (в першому ряду зліва направо) В. ПИЛИПЕНКО, Н. ОБЕРЕМСЬКОЮ, Є. КОВАЛЕНКО, А. КУКІШЕВОЮ, О. УМАНЦЕМ, Л. ВІННИКОВОЮ; (в другому ряду): М. ДЗЮБОЮ, М. ЛИСЕНКОМ, Б. ГОНОПОЛЬСЬКИМ, М. ПОЛІШУКОМ, Л. ЗАЛЕВСЬКОЮ, Л. СМІЛЬНЯКОМ.

Фото В. Ковпака.

місцевостях колгоспники і сільська інтелігенція за минулий рік спорудили понад 135 тисяч житлових будинків.

Неухильно підвищується матеріальний добробут і культурний рівень радянських людей. Середня зарплата робітників і службовців зросла за рік на 4 відсотки при скороченні тривалості робочого дня. Дещо збільшились прибутки колгоспників, одержані від громадського господарства колгоспів.

У республіці досягнуто дальших успіхів у галузі розвитку народної освіти, науки і культури. Число тих, що навчались, включаючи всі види навчання, становило більш як 11 мільйонів чоловік. Чисельність учнів у загальноосвітніх школах становила 7,3 мільйона чоловік, або на 600 тисяч більше, ніж у попередньому навчальному році.

У вищих і середніх спеціальних навчальних закладах навчається понад 915 тисяч чоловік, з яких 461 тисяча — в вищих навчальних закладах. В минулому році введено в дію понад 100 нових великих державних промислових підприємств.

У великих розмірах здійснювалось житлове і культурно-побутове будівництво. За рахунок державних коштів, а також за рахунок міського населення в минулому році введено в експлуатацію житлові будинки загальною площею 13,1 мільйона квадратних метрів, або понад 370 тисяч квартир. При цьому за рахунок державних коштів споруджено житлові будинки загальною площею 7,8 мільйона квадратних метрів. Проте план житлового будівництва недовиконано.

Підсумки розвитку народного господарства Української РСР у 1961 році — третью року семіріччя — показують, що трудящі Радянської України під керівництвом Комуністичної партії успішно виконують завдання семирічного плану, вносять гідний вклад у справу створення матеріально-технічної бази комунізму в нашій країні (РАТАУ)

# У гвардійців кукурудзяного ФРОНТУ

ДЕНЬ цей був звичайний, буденний. Але чому ж Лена ще напередодні випрасувала своє святкове плаття і зараз, прокинувшись, одягається у святкове вбрання? І настрий у дівчини — піднесений. Та домашні знають, в чому тут річ: до райцентра їде сьогодні Оленка, на збори комсомольського активу.

Поїздка була веселою. І цьому вже не міг перешкодити ні туман, що стелився довкола, ні безкінечне підсакування машини на вибоїнах. Лена разом з усіма сміялася очоче, виводила бадьорих пісень. А сама тимчасом думала зацікавлено: «Хто ж там буде? Напевне, дівчата з «Росії» прийдуть. Це вже обов'язково. Ну та й без механізаторів не обійдеться...»

...— Ану, дівчата, сміливіше, — дужі юнацькі руки простягаються назустріч щебетухам, що стрибають з машини.

Не астигли й десяти кроків пройти, — як назустріч — десятки знайомих облич, привітання, міцні потиски рук. І всі — урочисті: аякже, серйозна, цікава розмова буде сьогодні вестися тут, в Ульянівському кінотеатрі «Мир». Он пройшла Галина Гагарілок з подружками. Мружачи сірі очі, шукав в натовпі знайомих — підкреслено серйозна, навіть сувора трюха. А там он Людмила Бершадська серед доярок з сусідньої артілі. Олена безпомилково може визначити, про що так жававо говорять дівчата: про високі надії, корми, механізацію. Людмила, напевне, виступати буде. У неї завжди є що розказати.

Та сьогодні, безперечно, у кожного слова будуть: адже, по суті, всі вони підводять підсумки своєї роботи за минулий рік, обмірковують плани на майбутнє.

...Тихо в залі. Лена крадькома поглядає на сусідку. Та, як і всі інші, уважно слухає Віктора Лукашевського — секретаря райкому ЛКСМУ. Про хороші діла молодих ульянівців доповідає він. Про їх працю самовіддану, про перемоги трудові. А таких перемог немало. З задоволенням, ні, з гордістю слухає Олена: 9 дослідників Ярослава Чижга працює в районі. Радіє вона за успіхи Галини Гаврилюк з колгоспу «Росія» та Володимира Кравцана (артіль імені Калініна). Немало досягли дівчата з колгоспу імені «Правди» — 26 їх трудиться на молочно-товарній фермі. На 455 літрів збільшили вони надію від кожної корови проти попереднього року...

Оленка про себе думає. Надійла в минулому році по 2.700 літрів від кожної з своїх підопічних — на 200 літрів перевищила зобов'язання. Але на цей рік ще більшого досягне.

А доповідач продовжує: — За високі врожаї кукурудзи в минулому році боролося 15 комсомольських організацій, 41 механізована, комплексна та високоврожайна ланка, 8 навчально-виробничих бригад. Молодь району зібрала непогані врожаї: на кожному з 3469 гектарів вирощено по 54,5 центнера кукурудзи в зерні та по 349,7 центнера зеленої маси на кожному з 980 гектарів. Але окремі ланки добились ще кращих показників — зібрали по 60—70 і

навіть більше центнерів чудесниці на кожному гектарі. Це — ланки Лідії Балан з колгоспу імені Орджонікідзе, Олени Домської з артілі імені Щорса...

Засоромилася дев'ятнадцятирічна. І приємно їй, що від інших не відстала, і незручно якось.

А доповідач уже про завдання говорить. 56 центнерів королеви полів на кожному з чотирьох тисяч гектарів, — ось які плани на цей рік ульянівської комсомолії. За це боротимуться 18 високоврожайних ланок району. Вже зараз готують площі дівчата-кукурудзіводи з колгоспів імені Щорса, імені Ульянова, «Україна». А хлопці, звісно, від них не відстануть. По-гітловськи працюватимуть молоді механізатори.

І немов на підтвердження цих слів — виступ Івана Єрмолатія з колгоспу імені Леніна. Юнак — ланковий рілничої ланки. Вирощує вона кукурудзу разом з механізованою ланкою Станіслава Невідомського. Всі хочуть перемоги здобути. Тому-то так до весни готуються: 20-гектарну площу вже удобрили. Про свої перемоги, про плани і наміри говорили і Жан Домський, ланковий колгоспу імені Карла Маркса, і механізатор колгоспу імені Богдана Хмельницького Борис Кравець, і Антоніна Репішевська, ланкова-кукурудзівод артілі «Україна».

Сказала своє слово і вона, Олена Домська. Як йшла на трибуну — хвилювалася: не звикала перед великою аудиторією виступати. Однак про все розповіла докладно: як разом з іншими доярками артілі імені Щорса ось уже третій рік за високі надії бореться. А в минулому році ще й кукурудзу вирощувала. Очолила ланку, що складалася з 9 членів комсомольського комітету. 79 центнерів чудесниці з кожного гектара — ось результат їхньої праці. А цього року 100-центнерним буде врожай на комсомольській ділянці в 20 гектарів.

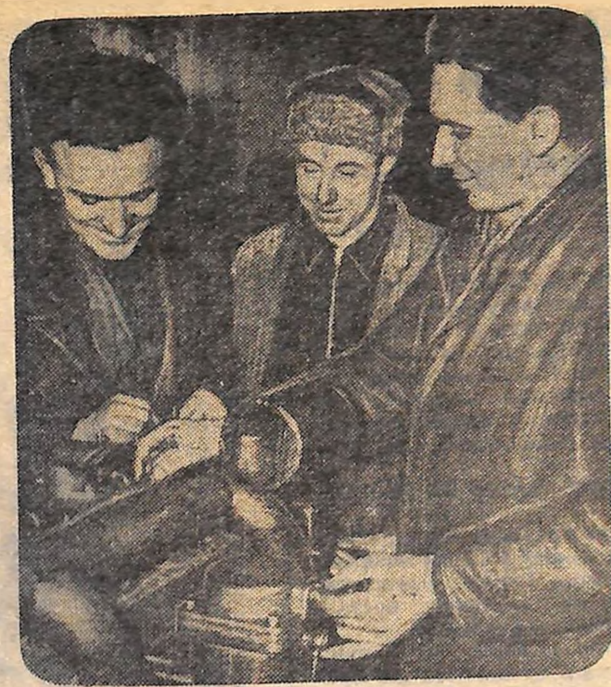
— Так воно й буде! — твердо заявила всім Олена від імені свого колективу.

...Вже закінчилося обговорення доповіді, переможцям змагання вручені почесні грамоти і грошові премії. Відійшли жасники колгоспні машини. В кузові однієї з них сидить Олена. Ще раз перебирає в пам'яті все почуте, щоб, бува, злетра у розмові з подружками чогось не пропустити.

«Комсомольські кукурудзяні плантації говинні повсюди біти високоврожайними» — це рядки із звернення до молоді Ульянівського району, яке прийняли учасники зборів. Вона їх дослівно передає дівчатам.

Лені здається, що машина їде надто повільно. Хочеться їй негайно опинитися на фермі, поділитися враженнями з друзями і з цієї енергією взятися за роботу.

Л. БАБИЧ,  
спецкор «Молодого комунара».



Славно попрацювали механізатори Володимир Демська і Петро Ігнатенко. Вони виробили більше як 2000 гектарів м'якої оранки при високій якості робіт. Зараз хлопці ремонтують свого «ДТ-54» в Київському районному ровогоградському відділенні «Сільгосптехніка». Трактористи наполегливо готуються до весни, щоб зустріти її у всеозброєнні. На знімку (зліва направо): механік-контролер Олег ХІЛЬСЬКИЙ перевіряє відремонтований комсомольцем Петром ІГНАТЕНКОМ та Володимиром ДЕМСЬКОМ мотор.  
Фото В. КОВПАКА.

## ВЧАТЬСЯ ВСІ

ЦЬОГО року, як і раніше, політичною освітою у колгоспі імені Ілліча (село Петроострів) охоплено всіх комсомольців і молодь. Вони вивчають життя і діяльність В. І. Леніна, Програму Комуністичної партії. Добре засвоюють знання члени гуртка Ніна Мельниченко, Тамара Волошук, Іван Назаренко, Василь Случ та інші.  
В. АРАКЕЛОВ,  
Хмельський район.

## В ШКОЛІ — МРІЯ, А ЗАРАЗ — ЛЮБИМА СПРАВА

СЕРЕДНЬОГО зросту, з коротко підстриженим руським чубом, у формі чистий спеціві — його завжди можна бачити таким білим контрольно-вимірвальним електроприладів. Це Микола Артишко, колишній учень Мало-вісківської школи № 3, а тепер працівник ТЕЦ.

Ще за шкільною партією полюбив хлопцеві електрику. Був кращим організатором шкільного електгуртка.

— Закінчу десятирічку, обов'язково піду працювати на електростанцію, — говорив Микола.

Одержавши в 1961 році атестат зрілості, хлопець так і зробив. На ТЕЦ він побачив таку силу-силенну приладів, що спочатку аж розгубився: не так багато, мовляв, знаю я про сучасну електротехніку. Довелося сідати за нові, незнайомі ще підручники, старанно вивчати теорію. Знання не легко давалися, та на допомогу, як завжди, приходили друзі. Вже не перший рік працює тут електротехніком Микола Кудря. Вимогливий до себе,

чуйний до товаришів, молодий спеціаліст став учителем новачкові.

— Будь уважним до своєї справи, вдумуйся, що ти робиш, — повчав він хлопця. — Прилади не терплять тих, хто поводиться з ними абияк.

Поступово Микола Артишко став майстром своєї справи. Не все спочатку йшло гаразд. Якось хлопець несвоячасно перевіряв один з приладів і через це мало не вивів з ладу цілий механізм.

— Хто не працює, той тільки і не помиляється, — заспокоїв тоді його М. Кудря. — Будь уважнішим, стараннішим в усюму.

Працівники теплоелектроцентралі вважали звання колективу комуністичної праці. І одним з кращих робітників на ТЕЦ вважається вчорашній десятикласник М. Артишко.

Подружили з електрикою і його друзі-однокурсники Петро Поляков, Василь Сологуб, Віктор Галюк та інші.

І. ТЕЛЯТНИК,  
керівник позаштатного корпусу.

## Завжди серед людей

ВЕЧІР проходив бурхливо. У жвавих дискусіях, суперечках головним стояло питання про священний обов'язок кожного громадянина — його сумлінну працю на благо суспільства. Учасники вечора сказали добре слово про кращих колгоспників ланкових Марію Бондаренко, Поліну Нелюб, тваринників

Олександром Гончаренко, Секулею Вовковдов та інших.

Тільки одне прізвисько не назвали на вечорі — це Юлі Шарлай. Інакше й не могло бути, бо Юля була одним з його організаторів, а вона не любить хвалитись. Та про дівчину краще промовляють її діла. Хіба цього не досить? Кілька років тому Юля закінчила зооветеринарний технікум, але за станом здоров'я не могла працювати по своїй спеціальності. Пішла завідувати бібліотекою, поступивши на заочне відділення культосвітнього технікуму. Небагато часу пройшло, та Юля вже проявила справжню сердечність до своєї роботи.

Знання з зоотехніки допомагають Ю. Шарлай знати спільну мову з тваринниками, нерідко вона підказує їм, як краще організувати відгодівлю свиней, добитись високих надій молока. А буває, що агітатор розв'язує й інші пи-

тання. Одного разу Юля виявила, що концентратів на свиноферму надходить менше, ніж передбачено раціоном. Свинарки змушені були відірвати частину кормів від підсосних свиноматок для підгодівлі поросят. Проте їх скарги завідуючий фермою не брав до уваги. Тоді Юля звернулася до голови колгоспу М. П. Нестеренка, і недоліки на свинофермі було усунуто.

Зараз невгамовну дівчину часто можна бачити з газетами і книгами серед тваринників. Вола вже вивчила з ними матеріали ХХІІ з'їзду КП України, велику частину матеріалів ХХІІІ з'їзду КПРС.

Комсомолка Юля Шарлай завжди серед людей, і вони бачать в ній свого ширшого друга і порадника.

П. МАЛЕНКО,  
Колгосп імені 12-річчя Жовтня Новоміргородського району.

## Нудьгу прописано в Куколівці

НАША Куколівка — звичайне село. На кілька кілометрів розкинулося воно. Подивившись на нього влітку — наче жовто-зелене море, в якому купаються біленькі хатиночки. Одним словом, звичайне, нічим особливо не примітне мальовниче село. Хіба що мало в ньому молоді. Чому? Ось саме про це й хотілося б розповісти.

Мабуть, ніколи не забути мені того червеного вечора, коли ми, випускники місцевої школи, одержували атестати зрілості. Тоді всі вчорашні школярі урочисто пообіцяли: нікуди не поїдемо з рідного села, будемо працювати в колгоспі.

Ні, то не були пишні слова. Вони підкріплювалися конкретними справами. Молодь зайняла місця на всіх ділянках колгоспного виробництва. Та ось пройшов місяць, другий. Один за одним почали залишати Куколівку мої друзі.

— Нудно у нас, — відповідали на всі запитання комсомольці. — Цілий день на роботі, а ввечері не знаєш, куди себе подіти.

Молодь тікала від скуки, від безбарвного, сірого життя. Адже нам, молодим, так хочеться мати можливість добре, змістовно провести своє дозвілля! Ми живемо в неповторний час. Як чудово сказав поет: «Ми тривожим стратосферу, атомне ядро і сферу...»

І дуже хочеться про все це знати. Послухати цікаву лекцію, побувати на тематичному вечорі, взяти участь в обговоренні нового твору літератури, тощо. Але залишається тільки мріяти. Правда, є в Куколівці клуб. А втім, то не справжній заклад культури. Ввійдеш в заклад, а там маленьке приміщення, і, я певна, ви злякаєтесь. Лупиння вкривило всю підлогу. Повсюди недокорки, а з сотні стільців половина тримається на чесному слові. Десять разів зверталися комсомольці до голів місцевих колгоспів М. Л. Дубовенка і М. Д. Бердника:

— Невже не можна полагодити меблі в клубі?  
— Не варто, — спокійно каже Марко Луквич Бердник і оптимістично додає. — Незабаром почнемо споруджувати Будинок культури.

А голова сільради т. Юфитенко висловлюється більш конкретно:

— Ти диви, приміщення їх не задовольняє. В старі часи люди і такого не бачили. Збирались на досвітки до бабки Секлети, лузкали насіння і ні до кого претензій не мали.

Що ж відбувається в нашому «культосвітньому закладі»? Чотири рази на тиждень демонструються кінофільми, а в решту вечорів — танці.

Завідуюча клубом Катерина Федченко має спеціальну освіту, але в керуванню нею заклад культури не працює жоден гурток художньої самодіяльності, немає жодного аматора.

— А де взяти людей? — розводять руками Катерина. — Їх на аркані сюди не затянеш. До того ж баяніста вдень з вогнем не відшукаєш.

Як не дивно, К. Федченко має рацію. В селі є дві колгоспні комсомольські організації, а якщо врахувати і шкільну, то три. Це понад 50 комсомольців. Але більшість з них палець об палець не вдарила, щоб поліпшити діяльність клубу. Мовляв, хай буде, як є.

Не можна так, друзі! Адже культурний відпочинок — справа наших рук. Чого ж чекаємо допомоги з боку, уповаємо на якогось доброго «дядю», який приїде і все зробить! Ні, у нас, як і в кожному селі, багато своїх талановитих людей. Я маю на увазі нашу інтелігенцію. Учителі, зоотехніки, агрономи — хто, як не вони, повинні стати правою рукою завідуючого клубом, очолити боротьбу за культуру села? На жаль, у нас між школою і клубом стоїть справжнісінька «китайська стіна». Ну, посудіть самі: в школі працюють чотири гуртки художньої самодіяльності, а в сільському закладі культури жодного. Якось я разом з Катериною Федченко звернулася до викладача співів І. Ф. Луценка.

— Іване Федоровичу, ви добре граєте на баяні. Давайте організуємо при клубі хор.

— Та, я... — зам'явся т. Луценко. — Розумієте, я живу край села, далеко йти... Одним словом, не хочу.

От вам і відповідь. Пішли до зоотехніка колгоспу імені Леніна:

— Ти б допоміг нам, — нерішуче почали ми. — Адже сам молодий.

— Знову про баян, — перебив Вадим Танцюра. — Не буду, нема коли.

А кола б погодились! Та ще щоб вчителька російської

# ГАРРІ СІМЕНС

**С**ЕРЕД архівних документів, в яких розповідається про дії однієї партизанської молодіжної групи м. Кіровограда в роки Великої Вітчизняної війни, нас особливо зацікавив пожевклий від часу папір. Це було повідомлення про нічну операцію 13 жовтня 1943 року, в якій брав активну участь унтер-офіцер гітлерівської армії Гаррі Сіменс.

В своїй оповіді-бувальщині ми і взяли за основу цей випадок.

**О. НАГОРНИЙ,**  
старший науковий працівник обласного держархіву.

**І. СТАРОДУБЦЕВ,**  
директор Лозоватської середньої школи  
Компаніївського району.

— 1 —

**М**ІСТО не спало, але здавалося сонним. Вулицями, час від часу озирнувшись, поспішали останні перехожі. На мостовій глуха тиша відбивала кроки кованих чобіт гітлерівців.

Гаррі Сіменс повернувся з чергування змореним, незадоволеним собою. Сьогодні знову відправляли до Німеччини чергову партію юнаків і дівчат. Як вони дивилися на нього! Особливо той, шістнадцятирічний хлопчина, збитий з ніг прикладом конвоїра. О, коли настане цьому кінець?

Проїшовши до невеличкої кімнати, Гаррі скинув шинелю, приліг на ліжку. Товстий ремінь з пряжкою звалився на долівку. Товстий ремінь з пряжкою звалився на долівку. Гаррі машинально прочитав «З нами бог» і іронічно посміхнувся. Закрив повіки і, неначе вчорашній сон, перед ним ползли картини пережитого.

...Ось до їхньої напівлітальної квартири вриваються гестапівці. Це — за батьком. Гаррі з острахом тупиться до матері, повними сліз очима дивиться на холодні наручники. Які одягають незнайомці на моголя ркни батька.

— Не плач, синку... Ще зустрінемося, — говорить він на прощання.

**А** В ЄВРОПІ вже палахкотіло вогнище війни. Ефір гримів браурними військовими маршами. Неначе у лихоманці билася Німеччина, перекроюючи карту Європи. Мобілізації. Одна за одною.

В один із травневих вечорів сорокового року вручили повістку і Гаррі. Віднині він — солдат фюрера. Казарми, муштра. Бельгія, Франція, Греція... Потім Росія. Україна. Палаючі міста, смерть...

Гаррі підвіся з ліжка. За вікном — сіра вулиця. Три місяці тому його направили в оце невеличке степове містечко з тилового госпіталю. Друзі заздрили Сіменсу, а він не радів. Гаррі був приголомшений: все гине, все летить у прірву. Іноді приходила думка взяти пістолет, притулити дуло до грудей і... Це б трапилося давно, якби не Ріта. Звичайна українська дівчина, з якою він познайомився в невеличкому ресторанчику.

Вони сиділи за столиком. Гаррі багато пив шнапсу, одну за одною палив цигарки.

— Навіщо так багато пити? — запитала Ріта.

— Так потрібно, — гірко посміхнувся солдат і запропонував провести її додому.

Говорили про Бетховена, Шіллера, Гейне. Потім Гаррі несподівано запитав:

— Де працюєте, дівчино?

— В жандармерії, перекладачем.

— 2 —

**П**ІСЛЯ цього стрічалися вони майже щовечора. До пізньої ночі розповідали одне одному про рідних, а іноді годинами просиджували мовчки на березі Інгула. Якось після тривалої мовчанки Гаррі запитав дівчину:

— Скажіть, Ріта, чому ви зрадили своїй Вітчизні? Невже вам не подобаються радянські порядки?

Вона відповіла не зразу:

— Можливо, і подобаються. Але так потрібно...

Потрібно боротися.

— З ким?

— Кого ненавидиш.

Після цієї розмови Гаррі почав здогадуватися, що Ріта працює в жандармерії по спеціальному завданню комуністів. Це не відштовхнуло його від Ріти, а навпаки — він почав бачити в ній справжню героїню.

Незабаром і сам Гаррі став одержувати від Ріти завдання інформаційного характеру. Описіла при його допомозі було винесено з казарми п'ятдесят вісім гвинтівок і двадцять автоматів з набоями.

Для солдата почалося нове життя. Сьогодні він повинен зустрітись з Рітою і передати їй гестапівське обмундирування, яке так нелегко йому дісталося через п'яницю Генріха.

В двері раптом постукали. Гаррі покvapливо включив світло.

— Зайдіть.

На порозі з'явилася Ріта.

— Вибачте, Гаррі, що я прийшла раніше... Вчора поранили нашого товариша... Він єдиний серед нас володіє вашою мовою...

— А ви?

— Я не підходжу для цієї операції: на жінку не одягнеш мундир... Та мене й не пустять туди.

— Куди? Невже обмундирування не переправили в Чорний ліс?

— Ні. Ми одержали термінове завдання... Цієї ночі потрібно пробратися в ліво гестапівців і знищити важливі документи. Я прийшла просити вас...

— А потім куди мені дітатися?

— Йти з нами до Чорного лісу. За вами уже зараз шпигують.

Солдат зблід.

— Йти до партизанів?.. Бути зрадником? Про все це напишуть мої бідній матері. Ні, Ріто, цього зробити я не можу.

**Д**ІВЧИНА мовчки підійшла до дверей. Зупинилася: піти чи залишитися? Щось затримувало її. Можливо, безпомічність юнака із чужої землі, можливо, тривога за долю сотень людей міста, а можливо, на-

— 3 —

віть перші паростки кохання до Гаррі... А в нього в цю мить кружляли думки, мов вітер перед наступаючою грозою.

— Гаррі, прощайте... Обмундирування можете віднести назад.

— Зачекай, зупинись, — майже вигукнув солдат. — Я згоден... Я буду стріляти гестапівців... Це ж вони вбили мого батька, а на тому тижні прикіпчили друга Ганса!..

Іх було четверо: Рибалкін — командир загону, Юрій Голуб, Волошенко і Ріта. Троє з них були одягнені у гестапівську форму.

Рибалкін хвилювався:

— Залишилося п'ять хвилин, а його немає.

— Він прийде, — запевнила друзів Ріта.

І дійсно, незабаром почулися обережні кроки. Всі насторожилися, стиснули автомати. До них підходив плечистий унтер.

— Я не запізнився?

— Прийшли вчасно, — тихо сказала Ріта і пояснила план операції.

Після короткої мовчанки Юра і Волошенко обережно зв'язали дівчини руки і «гестапівці» рушили від Інгула до центра міста.

На майдані їх стріли вартові. Серед них, Гаррі пізнав Фрідріха — фанатичного похильника фашизму.

— О, Гаррі, тобі пошастило! — вигукнув Фрідріх. — Дівча, мов ангел. Напевне — партизанка? О, в цьому краї — всі партизани...

Намагаючись пошвидше залишити надолітлого Фрідріха, Гаррі попросив дозволу йти.

— Ведіть! Шеф любить милих дівчаток... Він вибачить вам, Гаррі, за всі старі грішки...

В цей час на сусідній вулиці біля невеличкого двоповерхового будинку зупинилася легкова автомашинка. Із неї вийшов шеф у супроводі двох солдатів. Останнім часом він коротав ночі лише в своїй резиденції. Тут було безпечніше.

**А** ФРОНТ наближався. Дії партизан посилюлися. Це лякало шефа. Йому вже хотілося дременути далеко в тил, але про нього немов забули.

Зайшовши до кабінету, гестаповець важко опустився в крісло. Перед ним лежала товста папка таємних документів. «Доведеться в цю операцію включити весь гарнізон, — подумав шеф. — тоді обов'язково виграю місце в тилу...»

Легкий стукіт у двері примусив його підвестися з-за столу. Відчув, як тремтять ноги в колінах. Зайшов його помічник обер-лейтенант.

— 4 —

— До вас привели перекладачку.

— Яку перекладачку? Хто привів?

— Здається, Ріту... Що працює в жандармерії. А привів Гаррі Сіменс, який довгий час ходив по її слідах.

— Хай зайдуть.

Знову опустившись в крісло, шеф заспокоївся. В дверях показалася дівчина із зв'язаними руками. За нею зайшов Гаррі Сіменс. В одну мить він наказав шефу підняти руки. Той підкорився.

— Тут списки партизанів? — запитала Ріта, показуючи звільненою від ременя рюкою на товсту папку.

Шеф кивнув головою.

До кабінету тихо зайшли Рибалкін і Волошенко. Прикіпчивши шефа, всі четверо кинулися до виходу. Але їх помітили. Зав'язалася перестрілка.

— Виходити, — подав команду Рибалкін.

Раптом, зойкнувши, вляв Юрій Голуб. Його підхопив командир і поніс до виходу. Гаррі і Ріта продовжували відстрілюватися.

— Візьми, кинь її... Іх, здається, небагато, — почув Гаррі голос Ріти.

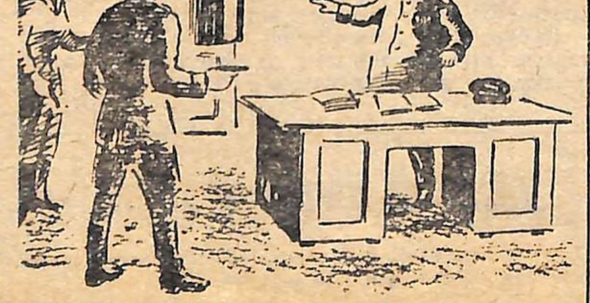
До його долонь лягла холодна «лимонка».

Вибух трясону повітря, після якого вларила еди на автоматна черга. Наступила тиша.

— Ходім, Ріто.

Дівчина мовчала. «Невже?», — обпекла мозок Гаррі страшна думка. Тремтячими руками він розстебнув блузку, з-під якої тоненькою цівкою стікала кров. Швидко перев'язавши рану, Гаррі Сіменс взяв обережно дівчину на руки і кинувся до виходу.

В тіні акацій на них чекали партизани.



## Грамоти і премії — кращим

За столом президії — кращі учні-виробнички, вчителі, представники промислових підприємств і будов міста. Зал святково прикрашений. Поряд з стіннівою «Праця і навчання» стенд з портретами кращих учнів. Колектив Олександрійської школи робітничої молоді № 1 зібрався на збори, присвячені підведенню підсумків за перше півріччя учебного року.

Слово надається водівні таксомоторного парку восьмикласнику т. Євсєєву. З обуренням розповідає він про те, що адміністрація неохоче йде назустріч вечірникам, не створює умов для навчання. Так, йому, Євсєєву, довелося вже в третій четверті два тижні підряд працювати у вечірню зміну. І, як це не прикро, багато уроків було пропущено.

Важливе питання порушив учень 10 класу Ф. Усенко, який говорив про відсутність наочності в школі, про малу кількість необхідної за програмою літератури в шкільній бібліотеці. А т. Морозов критикував тих учнів, які мають всі можливості для навчання, однак не встигають, одержують погані оцінки.

Потім були вручені грамоти і премії вечірникам, які добилися хороших успіхів у навчанні та праці. Начальник відділу кадрів авторемонтного заводу т. Нагорний розповів, як дирекція підприємства цікавиться вечірнім навчанням робітників, зачитав наказ директора про оголошення подяки з занесенням у трудову книжку учням-виробничкам тт. Павловій, Глушко, Стрельцову, Устенко. Інспектор по кадрах електромеханічного заводу т. Дудко від імені дирекції заводу вручив п'яти учням цінні подарунки — готівальні книги, альбоми.

Такі збори проводяться у нас по традиції щороку і завжди приносять відчутну користь. Поліпшується відвідування і успішність, більше допомагають школі керівники підприємств і будівельних організацій Олександрії. Але ось що дивує: на збори не прийшов жоден секретар комсомольських організацій міста, не з'явилися і працівники міськкому комсомолу, хоч їх ми запрошували.

Виходить, активістів не цікавлять шкільні справи комсомольців, їм байдуже, як навчаються молоді робітники. Та й міськком ЛКСМУ недооцінює вечірнє навчання. Інакше чим же можна пояснити цей факт?

**В. ЗАБОЛОТНИЙ,**  
голова старостату школи.

м. Олександрія.



**У** КОРЕСПОНДЕНЦІ «Чому пустують місця за партами?», опублікованій в номері за 5 січня ц. р., йшлося про те, що керівники ряду промислових підприємств і будов міста Кіровограда не створюють умов для навчання робітничої молоді у вечірніх школах, а комсомольські організації мало цікавляться цим питанням, недостатньо турбуються про відвідування і успішність учнів-виробничків. Нижче друкуємо відповідь Кіровоградського міськвво.

**У** ВИКОНКОМІ міської Ради депутатів трудящих відбулася нарада керівників підприємств і директорів вечірніх шкіл з питань комплектування класів. Останнім часом дирекції підприємств почали більш активно допомагати школам у створенні сприятливих умов для учнів. Так, в транспортній конторі облспоживспілки, будуправлінні № 1 та на деяких інших підприємствах виділені спеціальні приміщення для навчання учнів безпосередньо при виробництві, придбані підручники, зошити і письмові приладдя. Більш тісний зв'язок встановився між школами №№ 4, 9, 3 і заводами «Сільгоспдеталь», агрегатним та виробничо-побутовим комбінатом «Дружба».

Проте дивує позиція адміністрації взуттєвої фабрики. Тут ніяких змін на краще не спостерігається. Як і раніше, школа робітничої молоді № 5, де в основному навчаються молоді взуттєвики, не одержує практичної допомоги. Саме через те, що керівники підприємства вважали навчання особистою справою, відвідування занять незадовільне, а 15 учнів зовсім залишили школу.

**В. КРИВОШЕЯ,**  
завідуючий Кіровоградським міськвво.

**В** КОРЕСПОНДЕНЦІ справедливі претензії були пред'явлені ряду комсомольських організацій. Викликає подив те, що працівники Кіровоградського міськкому комсомолу не вважають за потрібне предметно розібратися в цих питаннях, хоч після виступу газети пройшло вже чимало часу. Редакція так і не одержала конкретної відповіді про вжиті заходи.

Можє, в міськкомі все-таки знайдуть час для ділової відповіді на критику?

### Хоч лист і не був надрукований

Редакція одержала листа від групи комсомольців села Ново Павлівки Хмельницького району. Молодь скаржилась на те, що завідувач місцевим клубом К. Корсун не справляється зі своїми обов'язками, занедбав культурно-освітню роботу.

Завідуючий Хмельським районним відділом культури т. Шукалович повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, підтвердились. К. Корсун з посади завідувача сільським клубом звільнено.



СКОРИСТАЙТЕСЬ ЦИМ ДОСВІДОМ

**БОЛІЛЬНИКАМ** легкої атлетики, волейбола, баскетбола та інших видів спорту не раз доводилося бути свідками блискучих фінішів юнаків і дівчат з лаконічною емблемою на майках — «СКБ». Це — червонозорівці, робітники та інженери спеціального конструкторського бюро, які у вільний від роботи час захоплюються спортом. Невеличкий тут колектив фізкультури, але його спортивна біографія досить-таки яскрава.

Пригадується 1958 рік. Тоді наш колектив виступав на заводській першості у другій підгрупі і зайняв одне з останніх місць. З деяких видів спорту на тих змаганнях ми взагалі не мали можливості взяти участь. Це було давно, але хіба забудеш той день після змагань, коли юнаки і дівчата цеху гаряче сперечалися, доводили одне одному причини поразки.

— У нас немає масовості, — говорили одні.  
— І майстерності не вистачає, — додавали інші.  
Зібрали комсомольські збори. Вирішили організувати секції з основних видів спорту, суворо дотримуватися режиму тренувань і закінити роботу. Вже на зимовій спартакіаді цього ж року ми вибороти третє місце. Юнаки і дівчата конструкторського бюро ще енергійніше взялися за розвиток спорту в цеху. Тепер ми вже не чекали, як це було раніше, тренерів з ДСТ «Авангард», а своїми силами готували команди до наступних поєдинків. Федір Фісун і Микола Єременко проводили тренування з

кульової стрільби, Іван Тарануца готував шахістів, мені випала доля очолити футбольну команду.

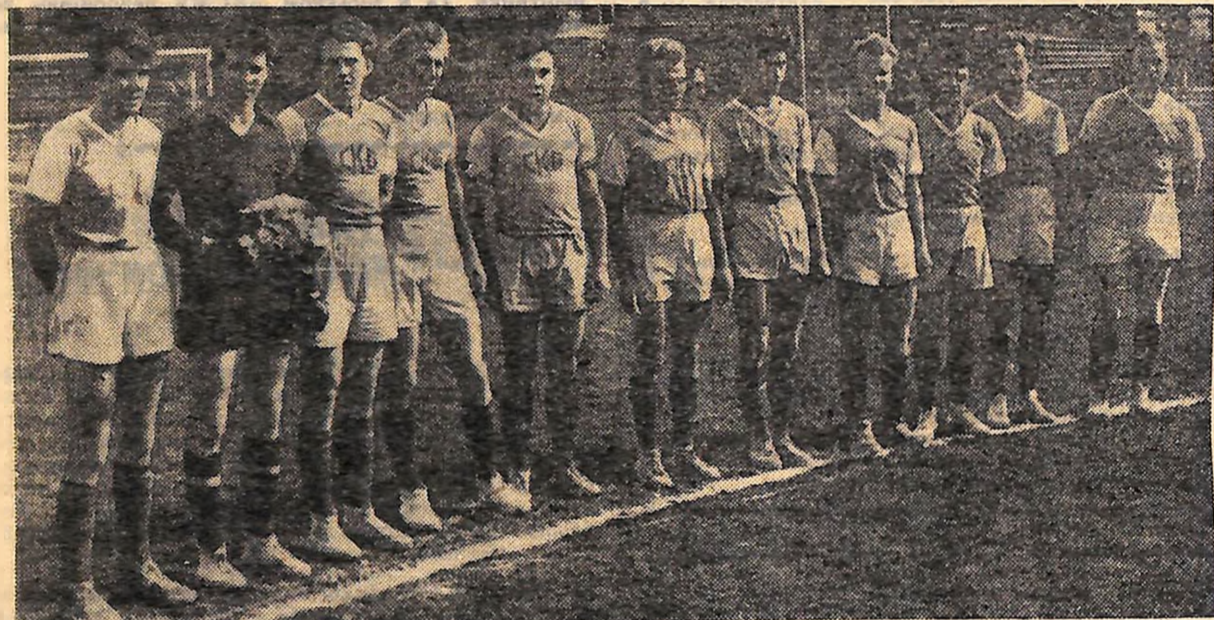
Доводилося часто чути скарги спортсменів на керівників підприємств, що, мовляв, начальство не йде назустріч і т. д. Звичайно, можна ще зустріти таких, які за виробничим планом нічого більше не хочуть бачити. В даному випадку я б радів не скаргитися, а з усім комсомольським запалом приступати до діла. І тоді все піде на краще.

Адміністрація і партійне бюро цеху з перших кроків пішли нам назустріч: допомагали порадями, закупили форму. Це теж стало неабияким стимулом нашого спортивного росту: із чотирьох заводських спартакіад двох минулих років ми тричі виборували перші місця. Відзнакою цього є вісім кубків (знімок згорі), відойованих у спортсменів інших цехів.

А ось і наша футбольна команда (знімок внизу), яка ще в 1959 році виявилася найсильнішою на підприємстві.

Майстерність, масовість — ось наш основний компас, по якому звіряємо ми кожен свій крок. Уже зараз у спеціальному конструкторському бюро більше п'ятдесяти розрядників, більше сотні значків. Пройде небагато часу, і кожен виробничник цеху стане розрядником. Це — цілком реально в наших умовах.

Ю. ВАНІН,  
спортсмен-розрядник СКБ заводу «Червона зірка».



**РОБІТНИКИ** заводу «Червона зірка» слюсар Є. Почивалов, електрик І. Балана та студент педагогічного інституту В. Мочайло звернулися до редакції з проханням розповісти про одну з найбільших країн африканського континенту — Нігерію. Газета подає статтю «Нігерія сьогодні» керівника лекторської групи обкому партії М. О. Гаврилєнка.



**ШІСТДЕСЯТИ** роки нашого століття ввійдуть в історію, як роки повного розпаду колоніальної системи імперіалізму. Внаслідок могутнього національно-визвольного руху народів Азії та Африки за п'ятнадцять післявоєнних років близько 1,5 мільярда людей скинули кайдани колоніального рабства. Могутній вал національно-визвольних революцій змітає колоніальні режими на африканському континенті.

1 жовтня 1960 року стала незалежною найбільша країна африканського континенту — Нігерія, яка розташована в тропіках Центральної Африки, на узбережжі Гвінейської затоки. По території (878 тис. кв. км.) Нігерія перевершує будь-яку західноєвропейську державу, а за населенням (36 млн. чол.) займає перше місце в Африці.

Завоювання політичної незалежності Нігерії — це наслідок довгої і наполегливої боротьби трудящих і всіх прогресивних сил проти англійських колонізаторів, які панували в країні понад сто років.

Нігерія — багатонаціональна країна. На території її мешкають народи, які перебувають на різних ступенях суспільного розвитку і відрізняються один від одного як по мові, культурі, так і по способу життя, релігійним віруванням. В Північній Нігерії, де мешкає більша частина населення країни (18 млн. чол.), досі панують феодальні відносини. Мусульманські феодальні вожді — еміри і султани мають свою поліцію, суди, збирають непосильний податок з населення, тобто є повними хазяями життя мільйонів людей. Найбільш розвинений район Нігерії — це Західна і Східна провінції.

По державному ладу Нігерія — федерація, до складу якої входять три автономні райони — Північний, Західний і Східний. В районах є органи законодавчої і виконавчої влади — парламенти і ради міністрів.



Після 1 жовтня 1960 року Федерация Нігерія є незалежною в політичному відношенні країною, яка входить до складу Британської співдружності націй. Як і в домінонах — членах співдружності, головою федерації Нігерія визнається англійська королева, яка призначає генерал-губернатора.

Очолює уряд Федерації прем'єр-міністр Тафава Балева, віце-президент партії Північний народний конгрес. Керівництво в цій партії захопили феодалі Півночі країни, які неодноразово виявляли нахил до компромісів з британським імперіалізмом. Уряд Нігерії уклав англо-нігерійський оборонний пакт, який дав Англії право утворювати на території країни військово-повітряні бази і контролювати нігерійську армію.

Внаслідок багатого роду подарування англійських колониальних земель Нігерія — півзатопа сучасна країна. За відставкою аграрної країни. Відданими ООН мільйони нігерійців постійно недоїдають. Винякливо висока дитяча смертність, яка досягає в деяких провінціях 50 процентів. Один лікар приходиться на 40 тисяч жителів. Середній вік життя нігерійців — 30 років.

Нігерія багата на корисні копалини. Вона займає перше місце в світі по виробництву і експорту пальної олії і ядер паливних горіхів, друге — по експорту земляного горіха — арахіса. Економіка Нігерії була пристосована інтересам англійських монополій. Її господарство одержало край спотворений, односторонній розвиток. Нігерія для англійських колонізаторів була джерелом одержання рослинної і мінеральної сировини і ринком збуту промислових товарів.

Нігерія, як і інші незалежні країни Африки, перебуває зараз, так би мовити, на стартовому майданчику. Вона може взяти курс на перебудову некапіталістичного характеру або піти капіталістичним шляхом. Вирішення цього питання — справа самого народу Нігерії.

В історичних документах і матеріалах ХХІІ з'їзду КПРС підкреслюється, що в даний момент молоді країни Африки можуть, спираючись на могутню підтримку світової системи соціалізму і на свої власні сили, крокувати по шляху соціального прогресу, утворювати і розвивати законодавчу і виконавчу влади — парламенти і ради міністрів.

**До хворих прийшли КОМСОМЛКИ**

У керуючого будинками селища Балахівки Григорія Борисовича Максимова трапилось нещастя. Вся його сім'я — він, дружина і син захворіли на грип. Хто сходить за ліками, в магазин за покупкою, запалить плити, згодує їжу, подасть води? Адже родичів в Максимових немає. Це стало відомо членам комітету комсомолу Балахівського вуглерозрізу. Вони вирішили подати всіляку допомогу сім'ї. Серед комсомольців знайшлися охочі розділити турботи хворих.

У керуючого будинками селища Балахівки Григорія Борисовича Максимова трапилось нещастя. Вся його сім'я — він, дружина і син захворіли на грип. Хто сходить за ліками, в магазин за покупкою, запалить плити, згодує їжу, подасть води? Адже родичів в Максимових немає. Це стало відомо членам комітету комсомолу Балахівського вуглерозрізу. Вони вирішили подати всіляку допомогу сім'ї. Серед комсомольців знайшлися охочі розділити турботи хворих.

Після закінчення зміни молоді робітники вуглерозрізу — машиніст гірничих машин Галя Востокова і телефоністка Валя Бовт поспішають на квартиру Максимових. Ні, не заради похвали, а просто інакше вони, комсомолки, поступити не можуть.

Кожного дня навідувалися до Максимових Галя і Валя.

Після закінчення зміни молоді робітники вуглерозрізу — машиніст гірничих машин Галя Востокова і телефоністка Валя Бовт поспішають на квартиру Максимових. Ні, не заради похвали, а просто інакше вони, комсомолки, поступити не можуть.

**ДОМОВИЛИСЬ**  
— Ти казала мені, Віто, Що зі мною — на край світу...  
— Так, було... Але ж я знаю, Що немає світу краю.  
Борис ЧАМЛАЙ.

**ВІДПОВІДЬ**  
на чайнворд вміщений в номері за 28 січня ц. р.  
1. Лисенко. 2. Оперета. 3. Арутюнян. 4. «Набат». 5. «Трембіта». 6. Арбузов. 7. Верді. 8. Интермеццо.

Редактор П. МАРЧЕНКО.



Кінотеатр ім. Дзержинського. «АРТИСТ З КОХАНКИ». Початок о 10 год. та 11 год. 40 хв. ранку. 1 год. 20 хв., 3 год. 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 20 хв., 8 год., 9 год. 40 хв. вечора.  
Кінотеатр «Сивашець». Для дітей «МІСТ БУДЕ ВИСАДЖЕНО В ПОВІТРЯ». Початок о 10 год. ранку і 2 год. дня. «ХРЕСТОНОСИЦІ». Початок 1 серії — о 12 і 4 год. дня, 6 і 8 год. вечора, 11 серії — о 10 год. вечора.  
Кінотеатр «Хроніка». Документальний фільм-концерт «МІЗ УКРАЇНИ». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «ВІТВА В ПУТІ» — 1 серія. Початок о 9 год. 30 хв. вечора.  
Кінотеатр «Мир». «ЗАКЛИК». Початок 1 серії — о 10 год. ранку, 12 і 4 год. дня, 8 год. вечора, 11 серії — о 2 год. дня, 6 і 10 год. вечора. З 5 лютого демонструватиметься фільм «ДІТЯ ДІВОЧІ». Проводиться попередній продаж квитків.

**ЯК НАРОДИЛАСЬ**

«Людина-амфібія» — так називається новий кольоровий фільм, який за мотивами однойменного роману письменника Олександра Белєва створений на студії «Ленфільм». Герой цього фільму Іхтіандр волею талановитого вченого одержав можливість жити не тільки на суші, але і в морських глибинах... Тому місцем, де розгортаються основні дії в картині, став «глибкий континент».

Кінематографісти в Радянському Союзі і за рубежом уже мають немалий досвід підводних зйомок. Але зйомки художнього фільму під водою були зроблені вперше.

Перед режисерами-постановниками Геннадієм Казанським і Володимиром Чеботарьовим, головним оператором Едуардом Розовським і всім творчим колективом зразу ж постало дуже складне завдання. Щоб розкрити перед майбутнім глядачем красу «підводного царства», дати йому можливість повніше відчутти широчінь і глибину його, треба було здійснити великі за масштабами і складні зйомки не в штучному басейні, а в натурі.

Кіноекспедиція «Ленфільму» надовго розташувалася на південному березі Криму, в районі досить пустинному, оточеному скелями бухти Ласпи. Тут був споруджений справжній підводний павільйон. Декорації, що відтворюють неповторний світ глибин — джунглі із водоростів, ландшафт дна — виготовили із синтетичних матеріалів і, зокрема, із поролону. Довелось подумати і про те, як заселити цей світ корінними його жителями, які не виявили особливого бажання добровільно брати участь у зйомках.

Вихід був знайдений — перед об'єктивом кінокамери встановили вузький прозорий акваріум.

Кольорові зйомки проводились на глибинах від 4 до 16 метрів. Це потребувало від кожного учасника зйомочного колективу великої майстерності і серйозної фізичної підготовки. В ро-

**«ЛЮДИНА-АМФІБІЯ»...**

лі Іхтіандра виступив молодий актор, випускник театрального інституту Володимир Корєнев. За його визнанням, раніш він не займався спортом, але захопившись дорученою йому роллю «Людини-амфібії» (це його дебют в кіно!), Володимир вперто тренувався спочатку в спортивних басейнах Ленінграда і Баку, а потім на Чорному морі. Це дало відмінні результати. Лише в найбільш відповідальних підводних епізодах його дублює відомий ленінградський спортсмен-плавець Анатолій Іванов.

Зовсім юна актриса Анастасія Вертинська не дуже давно дебютувала в ролі Ассоль в фільмі «Червоні вітрила». Якщо тоді їй довелось обмежитись спогляданням морської стихії, то в другій своїй картині, де їй доручена роль Гуттієре, вона вже справжня хазяйка вод. Беручи участь у зйомках, дівчина добре оволоділа мистецтвом підводного плавання і навіть в таких кадрах, коли Гуттієре, втрапивши свідомість від удару хвоста акули, опускається на дно, актриса обходиться без допомоги дублерші.

Процес підводних зйомок сам по собі був настільки цікавим, що його окремо зняли на кіноплівку для демонстрування по телебаченню. (АПН).

**Новини кіно**

**Пишіть!**

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.  
«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

**Дзвоніть!**

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.  
БК 00036. Зам. № 950. Т. 27.000.

**Заходьте!**

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!  
Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.